RE.VOLVER

Livia Ștefan

Livia Ștefan

re.volver

re.volver de Livia Ștefan
seria Poezie · colecția Opera Prima

© 2012 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

volum redactat de Gabriel Daliș

© Livia Ștefan pentru fotografiile de pe copertă
typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach,
Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cornea Ștefan, Alina Livia
re.volver / Livia Ștefan; – București:
Casa de pariuri literare, 2012
ISBN: 978-606-8342-33-7

821.135.1–1

Livia Ștefan

re.volver

poeme

casa de pariuri literare

Livia Ștefan s-a născut pe 17 octombrie 1982 în Giurgiu.

A plecat din Giurgiu în 2007.

Scrie și face fotografie.

Bloguri:
- buggerit.wordpress.com
- liviastefanphotography.blogspot.com

dacă te întreb ce mai faci cum îmi răspunzi
Louie

întotdeauna va fi loc

pentru și mai mult gol
pentru
zgomotele făcute de alții
atât de străini încât
să nu te mai doară
pentru
scrâșnetul scaunului pe gresie
venit de la apartamentul de deasupra
pentru
foșnetul seminței ce încolțește prin ciment
pentru
sunetul vocii tale din vis
mai vie decât o știai
și
întotdeauna te vei găsi
în preajma neputinței
de a înțelege
lucrurile firești
cum ar fi o îmbrățișare
simplă
ca un sacrificiu

vreau

un trup cald
în mormântul ăsta din piept

când reușești să te salvezi în sfârșit

poți asculta cu adevărat gălăgia
sângele care se duce dintr-o parte în alta
ochii se rotesc după fiecare stimul
creierul clănțăne ca dinții unui pui de cățel
mâinile agitate mâinile cuminți mâinile
pe care nu le mai folosești împotriva ta
și chiar atunci corpul tău crud te proiectează
într-un gard electrificat
în spatele căruia moartea aplaudă
ca un oligofren

am separat astăzi

carnea sângele inima dinții
o jumătate de corp întreg pe un scăunel
o jumătate de corp întreg pe un alt scăunel
și am râs ca o cârvă nebună

* * *

fumez e soare mă zgribulesc e frig
suflă iarăși vântul tăcut și firav
al neliniștii
așa calm nu a mai fost de mult așa
senin și trist
o vrabie se spală în nisip și e fericită
de ce vreau să o strâng de gât
de ce vreau să o strâng de gât
de ce vreau să o strâng de gât

„am murit și mă pregătesc să mor“

e o gheruță înăuntru se agață de sus până jos
sfâșie de sus până jos îi simt zâmbetul încins cum se lipește de carne
umblu prin casa mea și sunt un cadavru
înghițit de un cadavru mai mare
cu două camere
în curând corpul meu
mă va lovi cu toată dragostea
o să dau drumul la apă
și o să intru sub ea
o să mă aud respirând
o să îmi amintesc

nu știe cum
îmi lovesc eu
în nopțile veninoase
capul de copil închiudat
de zidurile apartamentului
nu știe și zice
că nu am nimic
și e frumoasă
și mâna ei dulce
mă împinge
în gol

tu

ești altfel
îți trosnești degetele
râzi
mă înțelegi
vino să mă trezești
pentru că visez
cazul preferat din manualul negru
vocea fetei de optspe ani care nu se poate bucura
vino să mă trezești
să scoți limba la mine
să mă ascunzi de zgomotul prafului
până când
totul se va întoarce
împotrivă

îmi găsesc tâmplele

îmi găsesc ochii și îmi pipăi limba
îmi aduc aminte că mai trebuia să cumpăr topping de fructe de pădure
îmi mai aduc aminte și numele filmului văzut ultima oară
îmi aduc aminte că era chiciură afară de dimineață
îmi aduc aminte că cineva mirosea urât în metrou
iar eu aveam ceva greu asupra mea
un obiect lipsit de importanță
corpul meu obosit obosea și mai tare
limba umflată și ochii plini
îmi amintesc că am fugit de undeva
îmi netezesc părul năclăit
sunt pierdută

azi dimineață

după cafea și duș
am plecat definitiv din vechiul meu cap

bătrânul animal a ridicat copita

pentru prima oară
zgomotul lui a ascultat
zgomotul celuilalt
totul
se schimbă

nu știu cum

pentru Tina

să vorbesc
despre singurătate
țipătul pe care nu îl auzi
greața nopții lovind
lângă geamul închis între
noapte și cei care dorm

sunt

din ce în ce
mai frumoasă
un fior care întunecă
luna

animale perfecte

în ultima vreme
noaptea
în locul tău vin aceste animale perfecte
cu pielea fierbinte și lucioasă
și toate lucrurile luminează liniștit
înspre noi
ne curge sânge din nas și suntem
mulțumiți punem firimituri pe pervaz
suntem câteva sute de mii
închiși aici în apartament
noi și pisicile noi și trupurile noastre
fără gheare
și eu tac tot mai mult și
ochii mi se limpezesc
mă prăbușesc într-o carne
frumoasă
și știu
că războiul meu
e pe sfârșite

o să mor

o să mor peste cinci ore
o să mor mâine
o să mor strivită de corpul tău noaptea
o să mor în ședința pentru optimizarea site-ului
o să mor în octombrie când se va lăsa ceața
o să mor uitându-mă la dr. House
o să mor vorbind la telefon cu Gonzo
o să mor în timp ce voi fotografia două femei goale
o să mor cântând șaraiman
o să mor pentru că nu m-am sinucis
o să mor într-o explozie la metrou
o să mor cu trei tatuaje
o să mor după ce mă pensez
o să mor stând la coadă pentru o ciocolată cu marțipan
o să mor ca o sălbăticiune în junglă
o să mor visând că am cel puțin zece amanți
o să mor pe un scăunel
o să mor după câteva beri și-un gin
o să mor în calitate de tânără speranță
o să mor în calitate de artist fumător
o să mor distrugând totul
o să mor urând urlând urmărind motanii prin casă
o să mor înjurând ca o țigancă
o să mor pe câmp ca un soldat ratat
o să mor în timp ce voi rătăci prin marele canion
o să mor citind un sms
o să mor într-o secundă
fute-mă moartă
ce căcat

Zgomotele unei zile însorite

privire de ansamblu

vine toamna
nebunii se joacă
pe autostrăzi și
toți bătrânii cad
cu bicicletele
în timp ce pe fronturi oamenii continuă
să-și trimită bezele
pachete cu haine și bucăți de metal
pe stradă merge o fetiță
de care nu are grijă nimeni

la tâmplă

e 16:52 vreme variabilă duminică
fiecare redacție își pregătește
ediția de luni dimineață
bătrânii sunt vizitați la azile
de rude venite cu flori
se anunță ca de obicei lucruri groaznice
de care să ne ferim
și cineva uită gazele deschise

un motan doarme pe un pervaz anume
negru

all the pretty little horsies

ghemuiți sub plăpumi strânși umăr lângă umăr
în acest ghetou nesfârșit al zilei și al nopții
unde din timp în timp o rază de soare
rătăcește ca un glonț în desiș
nici soarele nu mai poate fi găsit
nici bătrânii nu își mai pot folosi protezele
nici pântecul femeilor nu mai poate fi plin
suntem scâncetul unui bebeluș
mâncat de șobolani în tomberon

într-o zi însorită

a mai murit cineva azi nu numai la noi ci
în toate colțurile cum e normal să se întâmple
cu toate că vântul și-a văzut de ale lui
printre ce-a mai venit după iarnă
e un vânt frumos cum frumoși sunt toții oamenii care
au mai rămas aici și în rest
o debandadă și-un zgomot
iar într-o asemenea zi vrei sau nu ești mai tânăr
și din gălăgia firească a omului nou
te sustragi doar cât să te duci la W.C. și pe urmă
să îți umpli plămânii cu aer curat

oamenii fac lucruri

povestea poveștilor e în construcție
chiar azi
muncitorii au terminat au plecat
cei noi au apărut să tropăie să miroasă aerul proaspăt
în spațiul ce trebuie umplut repede cu ceva
pentru asta suntem aici
cu tălpile pe podeaua rece
cu inima dilatată
să ne tăvălim să propagăm ecoul cărnii
să lăsăm
pete de murdărie
pe care o fetiță să le spele cu clor
în liniște

respirăm

ne cad firimituri din ștrudel pe haină
cerul se ascunde în nas
un pui de șobolan se sperie
ni se face dor de noroi de gălăgia cealaltă
și
se scumpește cafeaua
se face frig

o fabulă pentru când va fi nevoie

pentru Alex Gheorghe

am auzit de unu' care avea o drujbă nouă și
un copac de tăiat dar
la un moment dat
din trunchi s-a auzit așa
o fojgăială gen și
drujba s-a oprit
s-a constatat că era o pasăre
ascunsă acolo în scorbura ei
care se tot neliniștea
tipu' a încercat
să gonească pasărea aia din scorbură
și apoi s-a pus iar pe tăiat
după ce a căzut copacul
pe lamă era atâta sânge
de parcă ar fi fost cal
nu pasăre
o să plouă
spun bătrânele
ridicându-și fustele
dar nimeni nu le crede

în mine

trăiește un bărbat frumos și tânăr
cu tandrețe îmi atinge cordul
și delicat îmi ciugulește ficatul
în mine
mâinile lui fierbinți
îmi zdrobesc coastele
cu infinită grijă
în mine
facem dragoste
și apoi mă împușcă în cap

tu ești

omul negru care nu mai vine
clopoțelul voios care anunță cafeaua
pâinea prăjită pe sobă
guma de mestecat cu pulpă de fructe
tu ești
cartea nouă adulmecată de studenții săraci în librărie
puiul de câine hrănit de copii pe furiș
tu ești
ceasul neîntors de pe etajeră
floarea uscată din vaza cu buline verzi
geamantanul gol din fața dulapului
și ești
ultima mocirlă unde o să mă scufund iubirea mea
zâmbetul pe care îl vor acoperi
cu un cearșaf

mi-e groază

că în curând poate n-o să mai fiu
nici nu voi apuca
să mă dezmeticesc
să îmi înșir mărunțișurile pe vreun trotuar
lucrușoarele care mă compun
ce poem să mai scriu ce să încetez a mai urî
mi-e groază de cuvintele care rămân
dâra asta de regret
că nu mai e nimic acolo unde ar fi putut fi
că nici nu știu în ce să mai sper
poveștile din creierul ăsta vor rămâne mereu
nu voi apuca să trec în revistă nici măcar greșelile
nici măcar să mai iubesc o secundă
cu toată forța
să îți ating trupul cu trupul
să îți sărut degetele răsfirate peste ale mele
să îți spăl picioarele și să suspin lângă tine

the chills in your spine are, oh, so sweet

stăm cuminți ca două greșeli
acum că frumusețea noastră a îmbătrânit
și nu mai există decât sfârșit
legănăm pe picioare tot trupul gol
al micuței dureri
născute de noi
cândva împreună
acest copil handicapat
cu care ne descurcăm din ce în ce mai greu
dar gata
        acum ne-am liniștit
să rămână pictat pe trupurile noastre goale
un război despre care nu vom vorbi niciodată

am venit pentru lucrurile obișnuite

a fost destul de greu trebuia
să suportăm praful pentru că era ziua prafului
și cerul se transformase într-un câine mare urduros
am intuit doar luna
în timp ce bucățele de carne săreau pe tricou
și încă auzeam praful cum se lovea de geam și celălalt praf
lipit pe cerul gurii și în nas
am încercat să apuc o bucată de carne dar a alunecat pe mochetă
uleiul sfârâia și eram obosiți și cartofii erau stricați

nu aveam nevoie de nimic nu mai așteptam decât viața
și
lucrurile obișnuite pentru care am venit cândva aici
am întors capul și am văzut anii cum nu mai țineau pasul

o să mergem la teatru unde ne vom deprima
o să fim istoviți în drum spre casă
o să ne ghemuim într-un somn abia învățat
somnul prafului în patul prafului și cearșafurile prafului

și când am strigat după lucrurile obișnuite
n-a răspuns nimeni nimic
a venit un timp în care primești palme
iar cineva te spionează
în urmă am făcut ordine
și trebuie să fiu altfel acum în cea mai lungă zi
și e greu

apocalipsa

este în șoldul tău
pe care îl ating în secret
în genunchiul meu rupt
uimirea
în care ne îmbrățișăm
bestia
dragostea asta
mai sensibilă
decât orice ghilotină

afară

aerul frige
(în zile ca asta)
nimic nu se-ntâmplă
oamenii sunt foarte cuminți
doar iubitul meu arată bine
stă pe scaunul lui și îmi citește
poeme
nici nu știe cât de mult
mă excită pieptul lui de
bărbat
când se apleacă
și îmi aranjează
tuburile și perfuzia

un bărbat mi-a arătat

astăzi
fotografia lui de când
era
la fel de tânăr
ca și mine acum
semănăm
mi-a spus
avem același păr
răvășit
da
avem același păr răvășit
aceeași privire
dureroasă
aceleași buze
întredeschise
aceeași ploaie
în jur
semănăm
mi-a spus
și m-am îndepărtat

acum

n-au mai rămas nici întrebările
tristețea ta este o iubită bătrână
pe care n-o mai prezinți nimănui
ce ai avut frumos s-a fixat într-o fotografie
visele nu mai sunt
atât de intense nici mângâierile
nu le mai ceri cu ardoare
îți îngrijești colțul de grădină în care crește atât de puțin
acoperi fereastra cu perdele negre
acum
durerea este atât de mare
încât nu mai poți
decât să zâmbești

trezește-te

dragostea mea
am venit să îmi smulg dinții lângă patul tău
să te veghez mai fidel decât moartea
să îți apăs pe pleoape
degetele mele vor vedea cu adevărat
durerea

m-am scufundat în sângele tău

am tăcut
ore în șir
am umblat prin tine goală
ca din sufragerie
în bucătărie
am fost aproape
sinceră

după ușa închisă
tu respiri
cum respiră nisipul

pur și simplu

trec printre bărbați cu măști de sudură pe față
trec printre scântei direct în umbra metalelor suspendate

o să fiu o frumoasă femeie oarbă
e liniște
cablurile se leagănă pentru că așa obișnuiesc
mâinile se balansează

o să am mereu deasupra aerul încărcat
de forma unduitoare a unor obiecte

în prima zi a anului:

ți-am scris un poem simplu
ți-am scris un poem care să te muște
ți-am scris un poem să te facă să pui mâna pe cuțit
un poem pe care nu-l mai țin minte
ți-am scris un poem elaborat
un poem cu o personalitate puternică
ți-am scris un poem care nu reprezintă nimic
uite asta îmi trece acum prin cap
păcăne dar nu se știe unde
merg pe străzile obișnuite și observ cu voce tare
că oamenii ăștia pot trăi fără să se întrebe cine este
această femeie cu privirea pierdută

cinci bărbați și o femeie mureau de cald în salonul 303

pentru Andrei

am ajuns la spital la 7 și 15 erai pus pe glume
și asta a durat până a venit un bărbat abia ne-am putut săruta
abia am putut ține pasul cu voi până la blocul operator
elefantul ascuns în piept a început să jupoaie carnea să sfărâme oasele
străin de aerul pe care
îl expirai
▪
șoseaua giurgiu – București duhnește a ratare
cum catherina de medici duhnea a moarte
parbrizul s-a zgâriat de mizeria capitalei
(și dezolarea provinciei)
încăpățânată ca un animal mitic
inima se strânge și se destinde
se strânge
se destinde
fără să te mai întrebe
▪
incredibil cum ieșeau târgile cărând ființele alea gălbejite
de parcă acel dincolo de unde veneau era jobenul unui magician
mă duceam atât de aproape de ei
atingându-l pe brancardier
și le simțeam
respirația adormită pe care ușor o puteam zgâria cu respirația mea de
femeie sănătoasă și singură
▪
mă uitam la ceas
la fiecare minut se opera câte ceva
o oră și începea alt minut
elefantul se multiplicase în o sută de elefanți care
îmi smulgeau carnea și îmi sfărâmau oasele
▪
în curte un abur dens nu știu de unde
în sală foști futangii cu gâtul tăiat

adolescente cu pielea vulgară
în lift scaunul fără tapițerie
pe un perete foștii costel + vali într-o inimă strâmtă
*
de dimineață
luna
cât un ocean
*
în salonul 303 a trecut de 12 noaptea
prin pereți se aud flegme
sunt furtunașele foștilor futangii
care fac gălăgie în locul lor
îngrămădită lângă tine ascult
patru bărbați sforăind
simt pijamalele lor
frecându-se de cearșafuri
*
printre zgomotele de fond
îți închipui că singurătatea
te salvează dar nu e așa
*
mai e doar un singur neon aprins
în salonul 303
adormim și-i lăsăm pe cei patru bărbați
să transpire între noi

duc o viață sinistră, tataie...
Tiu Gheorghe / Gonzo Libre

trăiesc în giurgiu

orașul în care oamenii
latră mai tare decât câinii.

aici viețuim înghesuiți cu toții
copacii, animalele, plantele, oamenii
peste noi toate.

și nu iert.
nu trec nimic cu vederea.

* * *

am fugit din giurgiu
printr-un tunel minuscul
prin care doar urletul unui câine trece
ca de mortul întins în sufragerie
am fugit

sub asfalt

spre casă
cadavre de câini
și mașini arse
autostrada e un sicriu de lux
pe care îl cărăm în spate pe rând

în nopțile cu ceață și liniște
de sub șosele răzbate
chiar și până la noi la etajul 7
banchetul nesfârșit al celor zdrobiți
clinchete de oase și fier ruginit
pantofi desperecheați și alte obiecte pierdute-
laolaltă
fără început și fără sfârșit
ca inelul de cununie
fără început
fără sfârșit

și cu degetele scormonesc prin zgomot
după tatăl meu care bea
sub asfalt
după copilul meu
adânc îngropat și el
în gunoi
între oameni și câini
și mă opresc mereu
ca un osândit care nu-ți spune
cu voce tare dorința

cântecul pontoanelor

acasă dunărea e doar o apă bolnavă
nu se mai înecă nimeni în dunăre
aleargă spre noi
ca o iapă mândră
se închide aici
în ochii unui beţiv
apa ei mâloasă azi latră
pentru câinii
care păzesc pontoanele
şi după moarte

născută în '82

și tăcută mergeam de la gară spre sat
într-o noapte de iarnă cu zăpadă cât casa
țineam sub limbă un diamant micuț
care sclipea cum sclipea și luna pe dealul unității militare
știam de atunci că tot ce trebuie să pierzi pierzi

și întunericul îl țin minte
la masa mare din sufragerie

iubirea

să trecem de noaptea asta ne va lua
cât unui câine să treacă dunărea
prăbușiți pe canapea cum suntem
cu ochii astupați de două cărămizi lichide
cu nebunia asta care râde între noi
ca un copil în prima lui zi la orfelinat
și sunt puternică și îmi vine să plâng
și încerc să mă prefac într-o femeie cu rochie lungă
să mă pregătesc pentru toate lucrurile
dar sunt mâncată de propriul creier
înghesuită
ca șomerii pe șantierul naval
stăm în fața iubirii ca două depozite goale

poem de dragoste

eu sunt femeia ta din giurgiu
eu sunt giurgiul și
dunărea
dragostea mea este ultima lumină aprinsă
ultima
răsuflare
dragostea mea este o bucată de lemn purtată de
apele dulci
părul meu ca o mahala
ca o bandă de cuțitași
în glasul meu asculți
câinii din giurgiu urlând

eu sunt fetița cu pistrui
pe care o visezi spre dimineață
fetița în roșu de care îți este atât de dor

poemul unei zile ca asta

traversez.
țigări aprinse trec prin fața benzinăriilor.
adidași târșâiți prin noroi.
orașul se mângâie tandru sub ceață
început de weekend
cu mâinile înghețate
nu mi se pare ci e chiar atmosfera aia
de boală în interioare
când sângele devine o substanță care nu te mai poate ajuta
când ritmul e inutil
când geamurile stau închise
când somnul egal comă
iar duhurile cărnii par la fel de reale
dacă ne-am putea simți în vreun fel ne-am simți greoi
dacă am putea face ceva acel ceva l-am face
chiar și așa
dar ziua asta insistă ca o glumă proastă
să fie o zi obișnuită

acasă

ridic alene mâna
apuc un șervețel
îmi suflu nasul
mă uit la obiectele din jur
reclame
începe nebun după tine
îmi aprind o țigară
alte reclame
gălăgii
cunoscute
liftul și duhoarea
câinii și
vecinii ăștia
stupizi au impresia
că nouă nu ni se-ntâmplă nimic
niciodată
curentul pe sub uși
totul e la fel
idem1
idem2
idem3
până când n-o să mai fie loc de-ntors

tata a fost:

– lăutar diletant
– adolescent posesor de scrisori divers colorate depozitate în pod
– morar entuziast
– patron de bodegă
– mâncător de pateu de porc
– iubitor de pisici
– strungăreața care mă striga bubulina / pisilâna
– băutor de șpriț
– pătimaș / violent
– moș gerilă, ulterior crăciun
– îngrășământ

sunt singură și scriu ce îmi trece prin cap

ies afară
cerul
e un cur enorm
sub care mă sufoc
* * *
fiecare bărbat are pe undeva prin stomac
o femeie perfectă
* * *
creierul meu se modifică
precum luncile amazonului
doar foamea
rămâne mereu deasupra peisajelor
* * *
o femeie plânge cu sughițuri și provoacă ulcerații
* * *
când se termină ziua
– și fiecare zi se termină –
eu și iubitul meu ne întoarcem
în cearșafurile noastre
ca soldații

în Vietnam
* * *
tu isuse
ne e foame
dă-ne pești ca ăia
din *arizona dream*

după ce mă scarpin în cap

îmi adulmec degetele
și mă uit la muncitorii care
pun țevi pentru gaze
uneori
pe stradă
sau în lift
îmi vine în cap
codul numeric personal
și mă gândesc
să îmi cumpăr ceva
sunt purtătoarea microbilor
am zece câini turbați în spatele meu

zăpada este neagră „ca bluza unui miner“

mi-am vopsit părul
am mâncat un iaurt cu nuci
am băut niște beri cu niște oameni în sufragerie
și am încercat să nu mă mai gândesc
la anul morții
pentru că mă gândesc la el în fiecare zi
pentru că fiecare an e un an al morții
în care mă întreb și eu ca și ceilalți
de ce
când merg pe stradă mă gândesc la ce văd pe stradă
iar pe stradă văd mormanele de zăpadă
neagră și mi se face milă
și mă gândesc la altceva

suntem cuminți

așa ne-au rugat părinții
luăm o pauză ca să mâncăm
sandvișuri cu salam
brânză și roșii
în frigider
găsim doar borcane cu untură
frigiderul e plin de borcane cu untură
săraci lipiți adormim mai devreme
în somn visăm că molfăim o bucată de pâine

o să merg în curând

într-o sală mare și rece
unde voi recita pentru câini
câinii de deasupra orașului
și câinii de sub oraș
și de sub dunăre
iar dacă mai sunt câini de murit
spre mine vor veni toți
și eu recitându-le în tihnă
ultimul lor poem
și mângâindu-i pe fiecare în parte
o să le scot căpușele
și o să le dau foc

iar dacă mai sunt câini de murit
o să plâng pentru fiecare în parte

micuța Lulu

merge voioasă pe stradă
braț la braț
cu tatăl ei mort
și cu celălalt tată
tot mort
vântul îi ciufulește părul
exact așa cum îi place
și e timidă ca un băiețel cu florile ascunse la spate
și mami e bine e la serviciu și Toto aleargă prin curte
micuța Lulu cea zâmbitoare
și-a drăgălit pisicile și-a spălat șosetele
merge pe stradă și cântă un cântecel
idiot

să treci prin giurgiu

să faci un accident de mașină
să ajungi la spitalul municipal
unde asistentele și brancardierii
trăiesc într-un etern bordel
să aștepți mâinile unei necunoscute să-ți descurce părul
să-ți taie pantalonii și foarfeca rece să-ți mângâie pulpele
să știi despre capitalele lumii
când te întreabă un copil miop să-i răspunzi
să vezi hectarele de stâlpi ai combinatului chimic
să-ți fie frică de câinele cu grumazul roșu
și capul de viței care pândește fotografii
să treci prin giurgiu
să cunoști celălalt timp
timpul provinciei timpul desfătării
să adulmeci mirosul de bălegar ars când e ceață
să întorci sufletul împotriva cărnii
un preot să-ți arate mizeria de sub unghii
să treci prin giurgiu să râzi cu poftă
să respiri putregaiul din cârciumi
un set de cuțite să-ți modeleze buzele
să treci prin giurgiu
să te strângă un fluviu în brațe
să mori într-o cameră înconjurat de o lumină sălcie

Cuprins

eșecul melancoliei

întotdeauna va fi loc 7
vreau 8
când reușești să te salvezi în sfârșit 9
am separat astăzi 10
* * * 11
„am murit și mă pregătesc să mor" 12
ea 13
tu 14
îmi găsesc tâmplele 15
azi dimineață 16
nu știu cum 17
sunt 18
animale perfecte 19
o să mor 20

Zgomotele unei zile însorite

privire de ansamblu 23
la tâmplă 24
all the pretty little horsies 25
într-o zi însorită 26
oamenii fac lucruri 27
respirăm 28
o fabulă pentru când va fi nevoie 29

Secțiunea 3

în mine 33
tu ești 34
mi-e groază 35
the chills in your spine are, oh, so sweet 36
am venit pentru lucrurile obișnuite 37
apocalipsa 38

afară 39
un bărbat mi-a arătat 40
acum 41
trezește-te 42
m-am scufundat în sângele tău 43
pur și simplu 44
în prima zi a anului : 45
cinci bărbați și o femeie mureau de cald în salonul 303 46

poemele din giurgiu

trăiesc în giurgiu 51
sub asfalt 53
cântecul pontoanelor 54
născută în '82 55
iubirea 56
poem de dragoste 57
poemul unei zile ca asta 58
acasă 59
tata a fost : 60
sunt singură și scriu ce îmi trece prin cap 61
după ce mă scarpin în cap 62
zăpada este neagră „ca bluza unui miner" 63
suntem cumințI 64
o să merg în curând 65
micuța Lulu 66
să treci prin giurgiu 67

BC

WWW.BUSINESSCOVER.RO

Portal către calitate, nu cantitate, informație, nu zvonuri.
Un proiect unic pe piața românească, ce combină cu inteligență seriozitatea jurnalismului autentic cu *social media*.

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul
Uniunii Scriitorilor din România
NR. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
B.C.R. UNIREA - BUCUREȘTI

La început o poetă nervoasă, dispe-
a Giurgiului –, Livia Ștefan a tot
de-al naibii, oricât trăgeau amicii
unei (auto)selecții dure, a răsă-
exactă și minuțioasă. În versu-
mereu prezente, rezultă invariabil
târziu. Bineînțeles, fericirea nu-și
apare riscul fericirii, poeta scoate
vine sarcastică. Și e minunat că ea
dezamăgiți care scriu cu uriașe
sunt îndelung pritocite, șlefuite și
ceva în ele. Clasicismul acesta
lism ori idealism. re.volver e și
constantă la matca suferinței.
să râdă și să-și bage picioarele

rată și agresivă – o Medeea
scris, deși nu a debutat nici
de ea. Peste ani, în urma
rit o poetă complexă,
rile ei, urâtul și răul,
în bine, chiar dacă prea
are rostul aici. Când
mănușile de dantelă, de-
nu face parte dintre acei
speranțe narcisiste. Textele
lăcuite – greu să mai schimbi
face bine oricărui natura-
o armă, dar și o reîntoarcere
Și abia suferinzii au dreptul
în diversele happy-end-uri.

— FELIX NICOLAU

L-am citit aseară dintr-un
mi-a venit: dintre noi toți,
mult să se nască în Buenos

foc și ăsta e primul gând care
Livia ar fi meritat cel mai
Aires.

— ILIEȘ GORZO

casa de Pariuri literare
www.cdpl.ro editura@cdpl.ro

ISBN 978-606-8342-33-7
978 606 8342 33 7